ΔΗΜΟΣΙΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΣΤΟ ΒΑΛΚΑΝΙΚΟ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΒΙΒΛΙΟΥ 2025, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, 15-18 ΜΑΪΟΥ

Την Κυριακή 7 Ιουλίου 2024, κατά τη διάρκεια της γενικής συνέλευσης των συμμετεχουσών/-όνταν στο Βαλκανικό Αναρχικό Φεστιβάλ Βιβλίου της Πρίστινα, έγινε η πρόταση το επόμενο BAB να πραγματοποιηθεί στη Θεσσαλονίκη. Οι συλλογικότητες και τα άτομα από τη Θεσσαλονίκη που ήταν παρόντα ζήτησαν προθεσμία 10 ημερών για να απαντήσουν. Μετά από συνέλευση των συλλογικοτήτων της Θεσσαλονίκης που τα τελευταία χρόνια είχαν σταθερή σχέση με το BAB και το δίκτυο Balkan Solidarity, δόθηκε θετική απάντηση: το 17ο Βαλκανικό Αναρχικό Φεστιβάλ Βιβλίου θα πραγματοποιηθεί στη Θεσσαλονίκη, από την Πέμπτη 15 ως την Κυριακή 18 Μαΐου 2025. Αποφασίστηκε επίσης η οργανωτική συνέλευση να συγκροτηθεί μετά από κάλεσμα σε όλες τις συλλογικότητες της Θεσσαλονίκης, αλλά και σε συλλογικότητες από άλλες πόλεις (Αθήνα, Ιωάννινα) που επίσης είχαν σταθερή σχέση με το BAB και το δίκτυο Balkan Solidarity.1

Όπως συνήθως αναφέρεται στα καλέσματα στα διάφορα BAB τα τελευταία χρόνια, το Βαλκανικό Αναρχι- κό Φεστιβάλ Βιβλίου δεν αφορούσε ποτέ μόνο τα βιβλία. Πάντα το αντιλαμβανόμασταν ως εργαλείο για την ενίσχυση των ομάδων, των οργανώσεων, των σχέσεων και των δικτύων μας σε τοπικό, περιφερειακό και διεθνές επίπεδο, ως έναν χώρο όπου ανταλλάσσουμε τις ιδέες μας, τις αναλύσεις και τα σχέδιά μας και επίσης φέρνουμε σε επαφή τις πρακτικές μας, τα μοντέλα οργάνωσης και τις εμπειρίες αγώνα, τη συμ- μετοχή μας στα κοινωνικά κινήματα και το μπόλιασμα των ιδεών μας σε αυτά. Έτσι, τον Σεπτέμβριο του 2024, σε κοινή συνέλευση που πραγματοποιήθηκε στη Θεσσαλονίκη με όλες τις συλλογικότητες της πό- λης που ανταποκρίθηκαν στην πρόσκληση που τους απευθύνθηκε για συμμετοχή στην οργανωτική

συνέ- λευση, θέσαμε ως στόχο του BAB2025 τη συνάντηση του μεγαλύτερου δυνατού αριθμού συντροφισσών και συντρόφων από όλα τα Βαλκάνια προκειμένου να συζητήσουμε με οργανωμένο τρόπο πάνω στις συμφωνίες και τις διαφωνίες μας και να προβούμε σε συγκεκριμένες προτάσεις για κοινούς αγώνες/ δράσεις. Συμφωνήσαμε να έχουμε ως αρχική ατζέντα για το BAB2025 τις κοινές θεματικές που συζη- τήθηκαν στα BAB της Λιουμπλιάνα και της Πρίστινα και ξεκίνησε η συγκρότηση των διαφόρων ομάδων εργασίας.

Συμφωνήσαμε επίσης η πρώτη κοινή μας δράση να είναι η συμμετοχή της θεσσαλονίκης στις ημέρες αντιπολεμικής δράσης κατά του μιλιταρισμού και του εθνικισμού που είχαν αποφασιστεί στη συνέλευση του BAB της Πρίστινα για το πρώτο δεκαήμερο του Οκτωβρίου του 2024. Σε αυτό το πλαίσιο, πραγμα- τοποιήθηκε ανοιχτή εκδήλωση σε πλατεία εργατικής γειτονιάς της θεσσαλονίκης με συμμετοχή αρνητή στράτευσης από το Τελ-Αβίβ και διαδήλωση στο κέντρο της πόλης, με κεντρικό σύνθημα «Πόλεμο στον πόλεμο».

1. Στοιχεία και στιγμές από την ιστορία του Βαλκανικού Αναρχικού Φεστιβάλ Βιβλίου υπάρχουν εδώ:

https://bab2025.espivblogs.net/history/

Για όσες/-ους/-α ενδιαφέρονται για αναλυτική παρουσίαση της ιστορίας του BAB αλλά και των κινήσεων για δικτύωση των αναρχικών στα Βαλκάνια «πέρα από τα τείχη του εθνικισμού και του πολέμου», υπάρχει η σχετική οκτάγλωσση έκ- δοση «The Balkan Anarchist Network»: https://antipolitika.noblogs.org/books/balkan/

Κοινές θεματικές του BAB 2025

Η αρχική ατζέντα του BAB2025 που συμφωνήθηκε τον Σεπτέμβρη του 2024 περιλαμβάνει τις ακόλουθες θεματικές, για τις οποίες συγκροτήθηκαν αντίστοιχες ομάδες εργασίας, με στόχο την

προετοιμασία οργα- νωμένων συζητήσεων:

• Κεφάλαιο, κράτος, πόλεμος και αναρχικές απαντήσεις,

• Έμφυλη καταπίεση, αντίσταση στην πατριαρχία και αναρχο-κουήρ φεμινισμός,

• Σύνορα, μετανάστευση, αντίσταση στην «Ευρώπη-φρούριο»,

• «Κλιματική κρίση», καπιταλισμός και αγώνες για Γη και Ελευθερία,

• Αναρχικές/-οί/-ά κρατούμενες/-οί/-ά και αλληλεγγύη,

• Αναρχικές καταλήψεις και αυτόνομα κοινωνικά κέντρα,

• Αναρχικά μέσα ενημέρωσης, εκδοτικές υποδομές, κινηματικά αρχεία.

Μετά από πρόταση συλλογικοτήτων από Θεσσαλονίκη και Αθήνα, προστέθηκε επίσης η θεματική:

• Ελευθεριακή παιδεία / αυτομόρφωση.

Προφανώς ο κατάλογος είναι ανοιχτός στην προσθήκη και άλλων θεματικών. Επίσης, εκτός των κοινών θεματικών, θα υπάρχουν παρουσιάσεις, workshop, συναυλίες, εκθέσεις, προβολές, αθλητικές συναντήσεις/προπονήσεις και μια αντικαπιταλιστική, αντικρατική, διεθνιστική αντιπολεμική πορεία. Μπορείτε να στείλε τε τις προτάσεις σας στο: ***bab2025@riseup.net***

Ομάδες συντονισμού και ομάδες εργασίας

Σε σχέση με τις θεματικές, κρίναμε ότι δεν θα ήταν παραγωγικό να επιχειρήσουμε να καταλήξουμε σε κοινά κείμενα-εισηγήσεις των αντίστοιχων υποομάδων της οργανωτικής συνέλευσης, στρογγυλεύοντας τοποθε- τήσεις με τρόπο που δεν θα έδινε τη δυνατότητα να εκφραστούν οι διαφορετικές προσεγγίσεις, ιδιαίτερα σε ζητήματα που γνωρίζουμε πως υπάρχουν διαφωνίες.

Εκτιμούμε ότι τα κοινά σημεία ανάλυσης και δράσης μπορούν να

βρεθούν καλύτερα όταν αποτυπώνονται με σεβασμό και σαφήνεια τα σημεία διαφωνίας. Έτσι προτείνουμε τη δημιουργία ομάδων συντονισμού των διαφόρων θεματικών, που θα διασφαλίσουν:

α) ότι στις εκδηλώσεις θα παρουσιαστούν ευσύνοπτα, με σαφήνεια και ισότιμα όλες οι διαφορετικές πολιτικές προσεγγίσεις και με συμμετοχή εισηγητ(ρι)ών από όλα τα Βαλκάνια

β) ότι θα υπάρχει επαρκής χρόνος για συζήτηση,

γ) ότι οι βασικές τοποθετήσεις των εισηγητ(ρι)ών θα έχουν ήδη αναρτηθεί μεταφρασμένες στον ιστότοπο του BAB2025 αρκετό καιρό πριν την πραγματοποίηση του Βαλκανικού Αναρχικού Φεστιβάλ Βιβλίου της Θεσσαλονίκης.

Εκτός από αυτές τις ομάδες συντονισμού έχουν δημιουργηθεί και αρκετές ομάδες εργασίας: φιλοξενίας, σίτισης, προσβασιμότητας, παιδικών δραστηριοτήτων, διαχείρισης ιστότοπου, μετάφρασης, γραφιστι- κής/εκτύπωσης, πολιτιστικών δραστηριοτήτων, info-point κ.ά. Επιπλέον, η οργανωτική συνέλευση επιθυ- μεί να συνδράμει σε περιπτώσεις όπου απαιτούται βίζες για τη μετακίνηση συμμετεχουσών/-όντων, όπως επίσης και να συνεισφέρει οικονομικά στη μετακίνηση συμμετεχουσών/-όντων.

Για περισσότερες πληροφορίες υπάρχει το e-mail επικοινωνίας bab2025@riseup.net, ενώ σταδιακά θα αποστέλλονται στη λίστα Balkan Solidarity τα αναλυτικά καλέσματα των ομάδων συντονισμού των πολιτικών θεματικών και οι ανακοινώσεις των ομάδων εργασίας, που θα αναρτώνται επίσης στον ιστότοπο

https://bab2025.espivblogs.net/

Σε αυτό το αρχικό κάλεσμα για το BAB2025 περιλαμβάνουμε το γενικό πλαίσιο συζήτησης που προτείνεται από την αντίστοιχη ομάδα συντονισμού για την κάθε μία πολιτική θεματική:

Κεφάλαιο, κράτος, πόλεμος και αναρχικές απαντήσεις

Βρισκόμαστε σε μια περίοδο όπου ενώ ο πόλεμος κανονικοποιείται, δεν έχουμε καταφέρει να συγκρο- τήσουμε ένα

διεθνιστικό, αντικαπιταλιστικό, αντιπολεμικό κίνημα. Η απουσία μιας συγκροτημένης και με διεθνή χαρακτήρα παρέμβασης του αναρχικού/αντιεξουσιαστικού κινήματος ενάντια σε αυτό το δυστοπι- κό παρόν και μέλλον ίσως να οφείλεται στο ότι, όπως όλα δείχνουν, έχουμε μπει σε μια νέα εποχή, για την ερμηνεία της οποίας δεν επαρκούν τα εργαλεία του παρελθόντος: δεν είναι ούτε ο κόσμος του διπολισμού, ούτε ο κόσμος της δυτικής μονοκρατορίας που τον διαδέχτηκε, αλλά ένα υπό διαμόρφωση νέο παγκόσμιο σύστημα, που χτίζει αιματοβαμμένες ισορροπίες καταστρέφοντας ζωές, κοινωνίες και περιοχές ολόκλη- ρες, σε ένα παγκόσμιο περιβάλλον κρίσεων και «κρίσεων».

Έμφυλη καταπίεση, αντίσταση στην πατριαρχία και αναρχο-κουήρ φεμινισμός

Αντιλαμβανόμαστε την πατριαρχία ως ένα αναπόσπαστο κομμάτι του κράτους και του κεφαλαίου που όμως διατηρεί την σχετική αυτονομία του ως σύστημα εξουσίας στις ζωές μας. Τα τελευταία χρόνια το έμφυλο ζήτημα ορθώνεται και διεκδικεί την ορατότητά του στη δημόσια σφαίρα, καθώς τα καταγεγραμ- μένα περιστατικά έμφυλης βίας –από γυναικοκτονίες μέχρι επιθέσεις και δολοφονίες κουήρ υποκειμένων– αυξάνονται ραγδαία και καταφανώς, ενώ την ίδια στιγμή τα αναπαραγωγικά μας δικαιώματα μπαίνουν διαρκώς στο στόχαστρο κρατικών πολιτικών και θρησκευτικής ρητορικής. Όσο οι εθνικισμοί υψώνονται, πυροδοτείται άνοδος της κοινωνικής και θεσμικής συντηρητικοποίησης: τα σώματά μας υποβαθμίζονται είτε σε αντικείμενα βίαιης επιβολής, είτε σε μηχανές αναπαραγωγής για να ταΐσουν τις αδηφάγες ορέξεις του μιλιταρισμού και του πολέμου. Σε μια τέτοια συνθήκη, η ανάγκη για την συλλογικοποίηση των αγώνων και των προταγμάτων μας σε βαλκανικό επίπεδο υπερβαίνει τις ιδιαιτερότητες των εκάστοτε τοπικοτήτων και μας καλεί να συγκεράσουμε τις οπτικές μας και να συνθέσουμε τις δράσεις μας.

Σύνορα, μετανάστευση, αντίσταση στην «Ευρώπη-φρούριο»

Εδώ και αρκετό καιρό βλέπουμε ότι οι πολιτικές ενάντια στη

μετανάστευση καταλαμβάνουν όλο και μεγα- λύτερο χώρο στη δημόσια συζήτηση. Η αντιμεταναστευτική ρητορική έχει τη δύναμη, όχι απλά να ανεβοκα- τεβάζει κυβερνήσεις, αλλά και να διαμορφώνει την κυρίαρχη αντίληψη για την αξία της ανθρώπινης ζωής. Καθώς τα κράτη επιδίδονται σε έναν λυσσαλέο ανταγωνισμό και οδηγούνται σε νέες πολεμικές συρράξεις, ο παραδοσιακός ρατσισμός της Ευρώπης-Φρούριο (δηλαδή οι πολιτικές της «ένταξης» των μεταναστ(ρι)ών ως υποτιμημένου εργατικού δυναμικού) μετατρέπεται σε πολιτικές απανθρωποποίησης και εξολόθρευσης. Την στιγμή που όλο και μεγαλύτερα κομμάτια των πληθυσμών κρίνονται ως αναλώσιμα, οφείλουμε ως κί- νημα να αναλύσουμε και να μιλήσουμε ενάντια στις πολιτικές αυτές, να αναπτύξουμε όλες τις δυνατότητες που υπάρχουν για κοινότητες αγώνα ντόπιων και μεταναστ(ρι)ών.

«Κλιματική κρίση», καπιταλισμός και αγώνες για Γη και Ελευθερία

Η κλιματική κρίση που οφείλεται κυρίως σε ανθρωπογενή δράση αποτελεί πλέον ένα από τα σημαντικό- τερα προβλήματα της σύγχρονης εποχής, τα τελευταία χρόνια χαρακτηρίζονται από μία άνευ προηγουμένου λεηλασία των φυσικών πόρων από τους καπιταλιστικούς μηχανισμούς. Σε διάφορες γεωγραφίες των Βαλκανίων, όλο και πιο συχνά, όλο και πιο έντονα εμφανίζονται μεγάλης έκτασης καταστροφές. Βουνά καταπατώνται, δάση αποψιλώνονται, ποτάμια μπαζώνονται και έργα αποκτούν περιβαλλοντικές άδειες εν μία νυκτί, στο βωμό μιας δήθεν πράσινης ανάπτυξης. Ενάντια σε ένα μοντέλο συνεχούς ανάπτυξης και κερδοφορίας που δεν σέβεται τα οικοσυστήματα και τη ζωή στο σύνολό της, είναι περισσότερο από ανάγκη να θέσουμε τους δικούς μας όρους και τις δικές μας προτάσεις για μία ζωή που αξίζει να βιωθεί από όλες και από όλους με όρους ισότιμους και πραγματικά οικολογικούς.

Αναρχικές/-οί/-ά κρατούμενες/-οί/-ά και αλληλεγγύη

Η αλληλεγγύη με όσους/όσες/όσα φυλακίζονται για την πολιτική τους δράση ή και ταυτότητα ως καθήκον όλων μας. Πρακτικές

στήριξης των πολιτικών κρατουμένων στα Βαλκάνια και αντιμετώπιση των οργανωτικών ελλείψεων.

Αναρχικές καταλήψεις και αυτόνομα κοινωνικά κέντρα

Μέσα στη συγκυρία της καπιταλιστικής κρίσης και της έντονης καταστολής, βλέπουμε τις πόλεις μας να τουριστικοποιούνται όλο και περισσότερο και να χωράνε μόνο τις δραστηριότητες που διαμεσολαβούνται από τα εμπορεύματα και το κέρδος. Σ’ αυτή τη συνθήκη περίφραξης του δημόσιου χώρου και του εκτοπισμού μας από τις πόλεις, εντάσσονται οι εκκενώσεις των καταλήψεων και οι αυξανόμενες δυσκολίες για την εξασφάλιση των υλικών όρων ύπαρξης των κοινωνικών κέντρων. Η ύπαρξη των καταλήψεων και των κοινωνικών κέντρων όμως, είναι σημαντική για το χτίσιμο σχέσεων αλληλεγγύης ανάμεσα στους ανθρώπους που προσπαθούν να ανασάνουν σε έναν ασφυκτικό κόσμο. Σ’ αυτό το πλαίσιο, θεωρούμε απαραίτητη τη συνάντηση και την ανταλλαγή εμπειριών και σκεπτικών μεταξύ αυτών των εγχειρημάτων καθώς και την προοπτική δικτύωσης γύρω από την ανάγκη αλληλοστήριξης.

Αναρχικά μέσα ενημέρωσης, εκδοτικές υποδομές, κινηματικά αρχεία

Στην παρούσα συγκυρία της πολύπλευρης καπιταλιστικής κρίσης και έντονης καταστολής, η ύπαρξη και η ενίσχυση των κινηματικών (αναρχικών, αντιεξουσιαστικων, αυτοοργανωμένων) υποδομών είναι εξαιρετικά σημαντική. Πιο συγκεκριμένα, σκοπός του BAB2025 είναι η ανάδειξη και η υποστήριξη εκδοτικών εγχειρημάτων, κινηματικών τυπογραφείων, μέσων αντιπληροφόρησης, κινηματικών αρχείων, αυτοοργανωμένων ραδιοφώνων, καθώς και ψηφιακών υποδομών και hacklabs απ’ τις βαλκανικές γεωγραφίες.

Ελευθεριακή παιδεία / αυτομόρφωση

Σε μια καπιταλιστική, πατριαρχική, ρατσιστική κοινωνία, παιδιά Ρομά, προσφύγισσες και μετανάστ(ρι)ες περιθωριοποιουνται και αποκλείονται από το δημόσιο εκπαιδευτικό σύστημα. Αναγνωρίζουμε την αυτονομία των παιδιών και της παιδικής

ηλικίας και άρα συνυπάρχουμε και συνομιλούμε δομώντας ισότιμες σχέσεις, χτίζοντας και αναπαράγοντας τη συλλογική κουλτούρα με βάση την οποία θέλουμε να ζήσουμε. Θεωρούμε απαραίτητη τη δικτύωση και την ανταλλαγή εμπειριών πάνω στην αυτοοργάνωση και τη δημιουργία δομών σχετικά με την παιδεία, τόσο σε ό,τι αφορά τις παιδικές ηλικίες όσο και την αυτομόρφωση των ενηλίκων.

Το BAB2025 δεν είναι μόνο 4 ημέρες μέσα στον Μάη του 2025, αλλά μια διαδικασία!

Στην εποχή μας, το κράτος καταργεί μονομερώς το κοινωνικό συμβόλαιο και αποσύρεται από τις υποτιθέμενες υποχρεώσεις του προς την κοινωνία, περιοριζόμενο στον ρόλο της καταστολής και της απροκάλυπτης εξυπηρέτησης των συμφερόντων της αγοράς. Ο κοινοβουλευτισμός, ως υποτιθέμενος τρόπος πίεσης προ- κειμένου να αποκτηθούν νέες κοινωνικές παροχές ή για την υπεράσπιση των παλαιότερων κοινωνικών και ταξικών κατακτήσεων, έχει ολοφάνερα φάει τα ψωμιά του, εφόσον οι εξουσίες στις μέρες μας βασίζουν την αναπαραγωγή τους στον φόβο και όχι σε υποσχέσεις για ένα καλύτερο μέλλον. Το παγκόσμιο σύστημα εκμετάλλευσης φαίνεται διατεθειμένο να εμπλακεί σε μια ατελείωτη σειρά εμπόλεμων συρράξεων, ανα- ζητώντας, μέσα από την καταστροφή, μια νέα ισορροπία, καθώς και το ξεμπλοκάρισμα της καπιταλιστικής κερδοφορίας. Και όλα αυτά, ενώ υπάρχουν προφανή σημάδια μιας πραγματικής κρίσης, της περιβαλλοντικής, η οποία επισκιάζει όλες τις υπόλοιπες αλλεπάλληλες «κρίσεις» των τελευταίων ετών.

Η αυτοοργάνωση πλέον προβάλει όχι ως σύνθημα, αλλά ως κοινωνική αναγκαιότητα. Οι επόμενοι μήνες, μέχρι την πραγματοποίηση του Βαλκανικού Αναρχικού Φεστιβάλ Βιβλίου της Θεσσαλονίκης, είναι ένα ανοιχτό στοίχημα, μια κοινή διαδικασία συντροφικής ζύμωσης και από κοινού δημιουργίας ενός τόπου συνάντησης με στόχο την οργάνωση της αλληλεγγύης, των αντιστάσεων και των αγώνων. Ενός τόπου, όπου η διαφωνία θα αντιμετωπίζεται με συντροφικότητα και διάθεση αμοιβαίας κατανόησης, όπου θα μοιραστού- με και θα συνθέσουμε, όπου ο πλούτος, η ομορφιά και η ζωντάνια των αναρχικών ιδεών και

πρακτικών θα διαλύσουν τη μιζέρια, τη μισαλλοδοξία και την απανθρωπιά. Χίλια μαύρα ρόδα ενάντια στην παραίτηση και τον κοινωνικό κανιβαλισμό.

Ένα παλιό σύνθημα έλεγε «να αγωνιστούμε για το αδύνατο, προτού βρεθούμε αντιμέτωποι με το αδι- ανόητο». Σήμερα, που το αδιανόητο είναι ήδη εδώ, η ουτοπία δεν φαντάζει πλέον ως αδύνατη, αλλά ως η μόνη ρεαλιστική επιλογή.

Στο επόμενο χρονικό διάστημα θα δημοσιοποιηθούν τα αναλυτικά καλέσματα των ομάδων συντονισμού των πολιτικών θεματικών, καθώς και πληροφορίες για τις οργανωτικές διαδικασίες και τις ομάδες εργασίας.

Οργανωτική συνέλευση BAB2025, Δεκέμβριος 2024

Μπορείτε να κατεβάσετε το κάλεσμα ΕΔΩ

Επικοινωνία

Ιστοσελίδα του φεστιβάλ : https://bab2025.espivblogs.net/

email: bab2025[at]riseup[dot]net

Instagrma :https://www.instagram.com/balkan_anarchist_bookfair2025/

Συζήτηση/Ενημέρωση από τους Συντρόφους του Πολιτιστικού Δημοκρατικού Κέντρου Κουρδιστάν (Αθήνα)

Παρασκευή 20/12 | 19:30 στο Κινηματικό Βιβλιοπωλείο Λούθιο
ΟΥΤΕ ΕΘΝΙΚΟΣ ΟΥΤΕ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ-ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΟΣ
Το αιμοσταγές καθεστώς του Μπασάρ αλ-Άσαντ αποτελεί παρελθόν. Μόλις αυτό απώλεσε την υποστήριξη του Ιράν και της Ρωσίας, οι από αέρος επιθέσεις της οποίας γλίτωσαν τόσες και τόσες φορές την κυβέρνησή του, δεν βρέθηκε ούτε ένας Σύριος να το υπερασπιστεί. Τα δικαιολογημένα πανηγύρια για την πτώση του δικτάτορα που φυλάκισε, βασάνισε, σκότωσε κάθε λογής αντιφρονούντες και δημιούργησε το μεγαλύτερο προσφυγικό ρεύμα μετά τον Β'ΠΠ, τα οποία έλαβαν χώρα τόσο στη Δαμασκό όσο και σε πολλές πόλεις της Δύσης, έδωσαν τη θέση τους στην αβεβαιότητα μπροστά στο τι πρόκειται να επακολουθήσει.
Ο πρώτος παράγοντας αμηχανίας αφορά στον φορέα του πραξικοπήματος. Η τζιχαντιστική οργάνωση Hay'at Tahrir al-Sham (HTS), φρεσκαρισμένη έκδοση του μετώπου al-Nusra, το οποίο με τη σειρά του υπήρξε παρακλάδι της γνωστής σε όλους al-Qaeda, μπορεί να έχει αλλάξει προβειά και να δείχνει μια διαφορετική εικόνα ως προς την αισθητική και τον τρόπο απεύθυνσης σε σχέση με τα άλλα μορφώματα, παρόλα αυτά, δεν ξεγελά κανέναν. Όσο η ίδρυση ενός θεοκρατικού καθεστώτος είναι στο προσκήνιο σε μια χώρα με τόσες πολλές εθνοτικές και θρησκευτικές κοινότητες τόσο οι διώξεις πληθυσμών και η δια της βίας επιβολή του ενός έναντι των υπολοίπων, δεν θα αφήσουν τον συριακό λαό να ανασάνει.
Ο δεύτερος παράγοντας αμηχανίας αφορά τους χειρισμούς των κρατών της Δύσης σε ό,τι έχει να κάνει με τους πρόσφυγες. Η πίεση που δέχονται οι κυβερνήσεις από την ακροδεξιά ατζέντα δείχνει πως δεν θα χάσουν την ευκαιρία να εκδικηθούν για ακόμα μια φορά τους πρόσφυγες, εργαλειοποιώντας την πτώση του καθεστώτος. Απέναντι σε κάτι τέτοιο οφείλουμε να είμαστε σε ετοιμότητα για να απαιτήσουμε την ελεύθερη κυκλοφορία για όλους, την απρόσκοπτη δυνατότητά τους να ταξιδέψουν στη Συρία,

αλλά ταυτόχρονα, να μπορούν, όποτε το θελήσουν, να επιστρέψουν στις χώρες όπου έχουν περάσει δέκα και πλέον χρόνια.
Ο τρίτος παράγοντας αμηχανίας σχετίζεται με τη μεγάλης ισχύος επίθεση που έχει εξαπολύσει το Ισραήλ στα νότια σύνορα της χώρας. Με τη δικαιολογία πως θέλει να δημιουργήσει μια «αποστρατιωτικοποιημένη ζώνη», βομβαρδίζει ανηλεώς την περιοχή και αναπτύσσει δυνάμεις σε πόλεις και χωριά που βρίσκονται μια ανάσα από τη Δαμασκό.
Ο τέταρτος παράγοντας αμηχανίας, αλλά και ταυτόχρονα η αιτία για μαζική επαγρύπνηση, είναι η επέλαση των συμμοριών που χρηματοδοτούνται και εκπαιδεύονται από το τουρκικό κράτος στην Βορειοανατολική Συρία. Ο Συριακός Εθνικός Στρατός (SNA), οι μαχητές του οποίου φαίνονται στα βίντεο που κυκλοφορούν να φέρουν διακριτικά τόσο της Τουρκίας όσο και του Daesh, έχει καταλάβει ήδη το Μανμπίτζ και ετοιμάζεται να επιτεθεί στο Κομπάνι. Βομβαρδίζουν, κρατούν άμαχους ως αιχμαλώτους, επιτίθονται σε νοσοκομεία και έχουν κόψει το ρεύμα σε μια πολύ μεγάλη έκταση. Πρόκειται για εδάφη που εδώ και δέκα χρόνια έχουν απελευθερωθεί από τις Συριακές Δημοκρατικές Δυνάμεις (SDF) μετά από έναν μεγάλο φόρο αίματος του κουρδικού λαού στη μάχη απέναντι στον ISIS, και εκτός των άλλων φιλοξενούν και χιλιάδες εκτοπισμένους από το Αφρίν και άλλες πόλεις οι οποίοι έχουν υπάρξει ήδη μια φορά ξεριζωμένοι.
Η εμπλοκή του τουρκικού κράτους στον συριακό εμφύλιο ήταν και είναι προσανατολισμένη σε μια γενοκτονική πολιτική εξόντωσης των κουρδικών κοινοτήτων της Βόρειας Συρίας. Μετά την επέμβασή του στο Αφρίν το 2018 ακολούθησε η γενικευμένη επίθεση εναντίον της Ροζάβα, όμως οι SDF κατάφεραν να κρατήσουν τις θέσεις τους και από τότε έχουν εξασφαλίσει την ειρήνη και την ασφάλεια για τον λαό. Η δημοκρατική, φεμινιστική και οικολογική επανάσταση της Ροζάβα παρά τις επιθέσεις από το καθεστώς Άσαντ, τον ISIS και το τουρκικό κράτος, συνήθιζε να βάζει πάντα μπροστά τις αξίες της κοινότητας και του πλουραλισμού μέσα σε έναν από τους αγριότερους πολέμους των τελευταίων ετών. Οι αιματοβαμμένες μιλιταριστικές στρατηγικές των κρατών και των οικονομικών τους συμμάχων είναι η βασικότερη απειλή για τη Ροζάβα, αλλά και για κάθε δημοκρατική πολιτική προοπτική όπου κι αν εκδηλώνεται.
«Ούτε εθνικός ούτε θησκευτικός-Πόλεμος κοινωνικός αντικρατικός»: Είναι ένα σύνθημα που βρίσκει την εφαρμογή του, λέξη προς λέξη, στη Βορειοανατολική Συρία, στην περιοχή της

Ροζάβα. Στην αυγή κάθε απόπειρας σφαγής του κουρδικού λαού τα δυτικά μέσα επαναφέρουν συνεχώς την προοπτική ίδρυσης ενός κουρδικού κράτους. Δεν χόρτασαν από το ρόλο των Εθνών-Κρατών στην περιοχή. Όμως, όπως ενημερώνουν οι δυνάμεις του SDF, του (YPG/YPJ), καθώς και το σύνολο της αυτόνομης θέσμισης της Ροζάβα, είναι ενάντια σε αυτή την προοπτική, γιατί πολύ απλά είναι ενάντια στο κόσμο των Εθνών-Κρατών εν γένει. Το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι η ενίσχυση της αυτονομίας της Ροζάβα μέσα από τον συνομοσπονδισμό, την άμεση δημοκρατία, την αντιπατριαρχία. Αυτό προτείνουν σαν κοινωνικό σύστημα για όλη τη Συρία ακόμη και για περιοχές του Ιράκ και με έναν τέτοιον τρόπο αίρονται όλες οι θρησκευτικές και εθνικές αντιπαλότητες στην ευρύτερη περιοχή.
Οι πόλεμοι δεν ανήκουν μονάχα στο παρελθόν, οι πόλεμοι είναι το παρόν και το μέλλον μας όσο η συγκρότηση των κοινωνιών σε Έθνη-Κράτη και η καπιταλιστική διάρθρωση της οικονομίας παραμένουν ακλόνητες αξίες. Το αιματοκύλισμα του ουκρανικού λαού που βρέθηκε ανάμεσα στις συμπληγάδες του ΝΑΤΟ και της Ρωσίας δεν ήταν αρκετό για τις κοινωνίες μας ώστε να βγουν για λίγο από τη βιτρίνα της κατανάλωσης, της ψευδούς «ανάπτυξης» και της «ευημερίας» και να δουν τι πραγματικά επαπειλείται. Δεν έφτασε φυσικά ούτε η ισοπέδωση της Γάζας και τα εγκλήματα σε βάρος του λαού της Παλαιστίνης. Μετά από μια ακόμη εισβολή του Ισραήλ, αυτή τη φορά στον Λίβανο, τις εξελίξεις στη Συρία και την τουρκική επιθετικότητα στα βορειοανατολικά της χώρας, είναι ξεκάθαρο πως μια πιο γενικευμένη σύρραξη είναι πιο κοντά από ποτέ και καθήκον μας είναι να πάρουμε θέση. Να συγκροτήσουμε μια ασπίδα αλληλεγγύης για τους λαούς και τις τοπικές κοινότητες που απειλούνται.
Υπάρχει εναλλακτική για τη συνύπαρξη των λαών, την ανεκτικότητα και τη δίκαιη συμβίωση.
Νίκη στον Δημοκρατικό Συνομοσπονδισμό!
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΡΟΖΑΒΑ
ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ Η ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΕΙΣΒΟΛΗ
ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΜΕΡΑ ΤΩΝ ΒΟΥΝΩΝ – ΤΕΤΑΡΤΗ 11 ΔΕΚΕΜΒΡΗ

Συγκέντρωση-Πορεία, ενάντια στης φύσης τη λεηλασία (Τετάρτη 11 Δεκέμβρη, 6.30μ.μ, Θησείο)

ΑΓΡΑΦΑ: ΛΕΗΛΑΣΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Στο ερώτημα ενέργεια γιατί και για ποιόν ο ελληνικός νεοφιλελευθερισμός έχει έτοιμη την εφιαλτική του απάντηση. Λεηλασία και καταστολή. Όλα για την κερδοσκοπική δυστοπία παραμερίζοντας την τοπική κοινωνία τις περιβαλλοντικές επιπτώσεις τους «ύποπτους» δασάρχες, τεμαχίζοντας τη φύση όπως ακριβώς κάνει και για την κοινωνία. Λεηλασία και καταστολή.

Στα Άγραφα σχεδιάζεται η δημιουργία 44 αιολικών πάρκων με την εγκατάσταση 575 ανεμογεννητριών ικανές να συνεισφέρουν στα κέρδη των επενδυτών μερικά επιδοτούμενα εκατομμύρια ευρώ από τα χρήματα όλων για την πώληση ηλεκτρικού ρεύματος. Ήδη σε δύο οροπέδια της περιοχής των Αγράφων εγκρίθηκε η εγκατάσταση 40 ανεμογεννητριών σε υψόμετρο 1500 μέτρων και άνω. Την καταστροφή της βιοποικιλότητας των βιότοπων και μάλιστα στο όνομα της πράσινης ανάπτυξης όπως ονομάζουν την επενδυτική δραστηριότητα γύρω από τις ανεμογεννήτριες η εγκατάσταση των οποίων απαιτεί καταστροφή του υπάρχοντος τοπίου αλλά και του βιοαποθέματος. Έχουν εγκαταστήσει σε όλη την ηπειρωτική και νησιώτικη χώρα ανεμογεννήτριες και συνεχίζουν χωρίς καμιά προδιαγραφεί χωρίς κανένα όριο. Μα αυτό δεν κάνουν και με τις εξορύξεις χρυσού στην Χαλκιδική τις εξορύξεις Βωξίτη στην Γκιώνα και στον Παρνασσό με την προαναγγελλόμενη εκτροπή του Αχελώου, και με τον τεμαχισμό της Ηπείρου αλλά και άλλων περιοχών σε οικόπεδα εξόρυξης υδρογονανθράκων.

Λεηλασία και κερδοσκοπία η κανονικότητα του νεοφιλελευθερου κρατισμού. Η παγκόσμια ενεργειακή κρίση δημιουργείται και βαδίζει χέρι-χέρι με τις λογικές της προόδου και της

ανάπτυξης. Το φαντασιακό της αδιάκοπης μεγέθυνσης της παραγωγής, της υπερκατανάλωσης, της μεγάλης κλίμακας του κράτους και του πολυεθνικού κεφαλαίου απέναντι στη δημοκρατική διαχείριση της κοινότητας αποτελούν συνιστώσες και προβλήματα που δεν μπορούν να κατανοηθούν εκτός της ιδεολογίας της συνεχούς ανάπτυξης. Για εμάς, ο στοχασμός πάνω στο ενεργειακό ζήτημα θα πρέπει να είναι κατ' εξοχήν πολιτικός. Σε αντίθεση με τις αντιλήψεις της αριστεράς περί κρατικού σχεδιασμού και παραγωγισμού, θεωρούμε ως άξονες για μια συνεπή απάντηση στις ενεργειακές προκλήσεις την αποκέντρωση, την απομεγέθυνση και την αυτοδιεύθυνση.

ΤΙ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ

Η εμπειρία των μεγάλων κινημάτων του πρόσφατου παρελθόντος για την υπεράσπιση των κοινών αγαθών δείχνει ότι ο μόνος τρόπος για να είναι αποτελεσματικά είναι να οργανώνονται με αμεσοδημοκρατικό, ισότιμο τρόπο και να περιλαμβάνουν στο λόγο τους την κριτική στη λογική της ανάπτυξης και της υπερεκμετάλλευσης των φυσικών πόρων. Πέρα απ' όλα τα άλλα, το ζήτημα της διαχείρισης των φυσικών πόρων είναι ένα ζήτημα δημοκρατίας και κοινωνικού ελέγχου. Οφείλουμε να μην παραβλέπουμε αυτή την οπτική, ενισχύοντας πρακτικές αποκέντρωσης και έμφασης στην τοπικότητα του ενεργειακού σχεδιασμού, υποστηρίζοντας την αξία προτάσεων αυτοπεριορισμού και εξοικονόμησης ενέργειας.

Το φράγμα της Μεσοχώρας, οι εξορύξεις στα παρθένα εδάφη της Ηπείρου, οι κινεζικές επενδύσεις στο λιγνίτη και οι ανεμογεννήτριες στις κορυφές των Αγράφων αποτελούν μέρη ενός συνολικού, καταστροφικού σχεδιασμού για τις κοινωνίες και το περιβάλλον κι έτσι πρέπει να αντιμετωπίζονται.

·ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΑΓΡΑΦΑ ΧΩΡΙΣ ΑΙΟΛΙΚΑ
·ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΕΣ ΛΟΓΙΚΕΣ ΤΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ
·ΑΜΕΣΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ-ΤΟΠΙΚΕΣ ΑΥΤΟΘΕΣΜΙΣΕΙΣ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Επιστολή του Νίκου Ρωμανού μέσα από τις φυλακές Κορυδαλλού

Δευτέρα 18 Νοεμβρίου, ήταν η μέρα όπου ο χρόνος σταμάτησε για άλλη μια φορά για εμένα. Κουκουλοφόροι της αντιτρομοκρατικής, χειροπέδες, κρατητήρια, τηλεοπτικές κάμερες, δελτία ειδήσεων, δημοσιογραφικά σενάρια, αστυνομικές θεωρίες. Πίσω από αυτό το γνώριμο μοτίβο και την επικοινωνιακή καταιγίδα ενοχής, υπάρχει μία άλλη πραγματικότητα.
Είναι τα τραύματα που επαναφέρονται και επιδράνε πολλαπλασιαστικά, τσακίζοντας οικογένειες, καταστρέφοντας ανθρώπινες σχέσεις, εκμηδενίζοντας όνειρα, ελπίδες, σχέδια μίας ζωής που καταδικάζεται για άλλη μία φορά στον θάνατο του παγωμένου χρόνου.
Επειδή η γλώσσα της αλήθειας δεν μπορεί να κρυφτεί, επαναλαμβάνω, αρνούμαι το κατηγορητήριο στο σύνολό του. Ένα κατηγορητήριο αίολο, αβάσιμο, διογκωμένο, αστήριχτο, που προκύπτει καταχρηστικά, δημιουργώντας περισσότερα ερωτήματα από τις απαντήσεις που πραγματικά δίνει. Ακολουθώντας την πάγια πολιτική λογική του αντιτρομοκρατικού νόμου ο οποίος δημιουργεί μια κατηγορία διωκόμενων η οποία βρίσκεται εκτός του νομικού δικαίου, αφού όλοι είναι ένοχοι μέχρι αποδείξεως του εναντίον. Η γλώσσα που μίλησε το σύστημα έβγαλε ήδη την καταδίκη της. Έγινα ένα περιφερόμενο λάφυρο προς πάσης φύσεως εκμετάλλευση. Ένα έκθεμα στις προθήκες των μουσείων του ψεύδους και της λήθης. Με κρεμασμένη την ταμπέλα του «τρομοκράτη» στο παράρτημα «ένοχοι παντός καιρού», προς παρατήρηση από συνήθως αφελείς, αλλά κυρίως τρομαγμένους και φιλήσυχους επισκέπτες.
Για όσους παίζουν ανθρώπινες ζωές στα ζάρια ενός χυδαίου και πρόστυχου πολιτικού τζόγου, για όσους θεωρούν ότι η εξουσία που κατέχουν τους δίνει τη δυνατότητα να συνθλίβουν ψυχές για τους δικούς τους λόγους, θα επαναλάβω τα αυτονόητα.
Από τον ματωμένο πεζόδρομο της Μεσολογγίου, τα ανακριτικά

γραφεία, τους γκρίζους διαδρόμους των φυλακών, τα δικαστικά έδρανα, τον αργό θάνατο του εγκλεισμού. Από τις επιλογές που έκανα με όλη μου την ψυχή, επιλογές χαραγμένες με πραγματικό αίμα, με μεγάλο κόστος και αλύγιστα γόνατα, δεν παραδίδω ούτε χιλιοστό.
Είναι κομμάτι της ιστορίας μίας γενιάς ανθρώπων που εξεγέρθηκε και στις πλάτες της οποίας, μεγάλα τμήματα του πολιτικού συστήματος ξέπλυνε τις αμαρτίες του κρεμώντας την στα μανταλάκια του κατασταλτικού και μιντιακού κανιβαλισμού.
Όμως τώρα δεν βρίσκομαι στη φυλακή επειδή έκανα συνειδητές επιλογές που κουβαλούσαν και αντίστοιχα ρίσκα. Αντίθετα, η ζωή μου πουλιέται ως ένα πολιτικό προϊόν, στο ράφι του επικοινωνιακού σούπερ μάρκετ, με το τίμημα της σακούλας να χρεώνεται σε εμένα, περιμένοντας τους επίδοξους ψηφοφόρους να ψωνίσουν κομμάτι-κομμάτι το εμπόρευμα μέχρι την επόμενη φορά.
Είναι πραγματικά θλιβερό για εμένα (και όχι μόνο) ότι θα κληθώ να αποδείξω ότι δεν είμαι ελέφαντας, έχοντας πάνω από το κεφάλι μου μία επαπειλούμενη καταδίκη που θα με καταδικάσει να ζω ξανά, για απροσδιόριστο χρονικό διάστημα, ως φυλακισμένος.
Έχω ζήσει το μισό της ενήλικης ζωής μου στην φυλακή. Δεν θα αποδεχτώ αμαχητί αυτή την τόσο άδικη στατιστική αποτελούμενη από πολύ πόνο και αμέτρητη μοναξιά, να με σκεπάσει μέσα σε τσιμέντο και κάγκελα.
Δεν θα αποδεχτώ έσχατα μέτρα όπως αυτό της προφυλάκισης χωρίς νομική και πολιτική μάχη για να κερδίσω πίσω την ζωή μου.
Σε αυτή τη βιαστική και αναγκαία πρώτη τοποθέτησή μου θέλω να ευχαριστήσω από τα βάθη της καρδιάς μου όσους στάθηκαν δίπλα μου με ανιδιοτελή αγάπη. Ο αγώνας για τη δικαίωση μου και την οριστική απαλλαγή μου από αυτό το άδικο κατηγορητήριο, τώρα ξεκινάει.
Αντί επιλόγου…
Τιμή σ’ εκείνους όπου στην ζωή των ώρισαν και φυλάγουν θερμοπύλες. Ποτέ από το χρέος μη κινούντες· δίκαιοι κ’ ίσιοι σ’ όλες των τες πράξεις, αλλά με λύπη κιόλας κ’ ευσπλαχνία· γενναίοι οσάκις είναι πλούσιοι, κι όταν είναι πτωχοί, πάλ’ εις μικρόν γενναίοι, πάλι συντρέχοντες όσο μπορούνε·
πάντοτε την αλήθεια ομιλούντες,
πλην χωρίς μίσος για τους ψευδομένους.
Και περισσότερη τιμή τούς πρέπει
όταν προβλέπουν (και πολλοί προβλέπουν) πως ο Εφιάλτης θα φανεί στο τέλος,

κ’ οι Μήδοι επί τέλους θα διαβούνε.
(Κωνσταντίνος Καβάφης)

ΠΟΡΕΙΑ 6 ΔΕΚΕΜΒΡΗ(ΙΩΑΝΝΙΝΑ) – ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΣΕ ΚΥΝΗΓΑΕΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΟΧΙ ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΕΚΕΣΑΙ ΣΤΗ ΒΙΑ ΤΟΥ

Την Πέμπτη 31 Οκτωβρίου 2024 σημειώνεται έκρηξη σε διαμέρισμα των Αμπελοκήπων και χωρίς να χάσει ούτε δευτερόλεπτο αναλαμβάνει δράση η αντιτρομοκρατική. Κατευθείαν προχωρά σε σύλληψη μιας γυναίκας που βρισκόταν εντός του διαμερίσματος αλλά και της γυναίκας που είχε παραλάβει τα κλειδιά του διαμερίσματος και διέμενε στο εξωτερικό. Ωστόσο, στα ΜΜΕ κυριαρχούν ακόμα ειδήσεις σχετικές με τη διαγραφή Σαμαρά από τη ΝΔ και με το έγκλημα των Τεμπών, όπου το κράτος όχι μόνο δεν κινήθηκε ακαριαία για να συλλέξει στοιχεία από τον τόπο του εγκλήματος, αλλά στην ουσία έκανε ό,τι ήταν εφικτό προκειμένου να τα εξαφανίσει, πρακτική που έρχεται σε προφανή αντίθεση με την «σβελτάδα» στην υπόθεση των Αμπελοκήπων.

Για τον πλήρη αποπροσανατολισμό της κοινής γνώμης επιστρατεύτηκε η γνωστή τακτική του αποδιοπομπαίου τράγου, που λειτουργεί ως βαλβίδα αποσυμπίεσης σε δύσκολες στιγμές. Αυτό είναι το σημείο που έρχεται στο προσκήνιο η είδηση για τη δήθεν εμπλοκή του αγωνιστή Νίκου Ρωμανού. Ο Νίκος είναι ο άνθρωπος στου οποίου τα χέρια έπεσε νεκρός, στις 6 Δεκέμβρη του 2008, ο αδελφικός του φίλος Αλέξης Γρηγορόπουλος, αφού προηγουμένως είχε προσβληθεί με σφαίρα από το μακρύ χέρι του κράτους, που ταΐζει η εξουσία. Ο φονιάς της 6ης Δεκεμβρίου σήμερα είναι ελεύθερος και μακριά από τα φώτα της

δημοσιότητας, ενώ ο Νίκος Ρωμανός που θα κουβαλάει αυτή την ανάμνηση για μια ζωή, θα συνεχίσει να διώκεται με κάθε ευκαιρία, όντας ένας ακόμα αποδιοπομπαίος τράγος στην μακρά λίστα αγωνιστών, από τη Μεταπολίτευση κι έπειτα για να μην πάμε πιο πίσω, που στοχοποιούνταν και διασύρονταν κάθε φορά που το κράτος είχε ανάγκη από ένα εξιλαστήριο θύμα. Στο παρόν η αντιτρομοκρατική προχωράει στην παράνομη σύλληψη του Νίκου Ρωμανού, εξαφανίζοντας από την επικαιρότητα κάθε τι επιβαρυντικό για την κυβέρνηση και το μπλοκ συμφερόντων που αυτή εκπροσωπεί, καθώς πλέον η πρώτη είδηση είναι η σύλληψη του Ρωμανού, ο οποίος με συνοπτικές διαδικασίες προφυλακίστηκε.

Η ΕΛΑΣ ανακοινώνει ότι βρέθηκε δακτυλικό του αποτύπωμα σε πλαστική σακούλα, εντός του διαμερίσματος που υπέστη ολική καταστροφή. Η αναφορά της ΕΛΑΣ μάς ταξιδεύει στο 2010, όπου είχε σταλεί φάκελος με εκρηκτικό μηχανισμό στο υπουργείο Δημοσίας Τάξης έχοντας στόχο τον Χρυσοχοΐδη. Τότε η ΕΛΑΣ ισχυρίστηκε ότι στο φάκελο που εξερράγη ο εκρηκτικός μηχανισμός, βρέθηκε ολόκληρο αποτύπωμα του Παλαιοκώστα! Είναι άπειρες οι δικαστικές αποφάσεις παγκοσμίως που έχουν δεχτεί ότι δεν μπορεί το δακτυλικό αποτύπωμα να αποτελέσει από μόνο του παράγοντα καταδίκης, από τη στιγμή μάλιστα που είναι πολύ εύκολο να «φυτευτεί», ειδικά από τους μηχανισμούς καταστολής, αλλά και από τον οποιονδήποτε.

Ο ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΕΧΘΡΟΣ / ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

Η εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 σηματοδοτεί για το κράτος μία στιγμή κινδύνου, μία στιγμή όπου απειλήθηκε με πολύ μαζικούς όρους το μονοπώλιο της βίας του από κοινωνικές ομάδες που βρίσκονται κατά κανόνα στο περιθώριο, όπως οι μετανάστες-ριες, οι ρομά, τα φτωχά στρώματα που βρίσκονται στην βάση της κοινωνικής πυραμίδας, οι κοινωνικοί αγωνιστές κλπ. Από τότε ήδη το κράτος ενορχηστρώνει την αντι-εξέγερσή του, η οποία βασίζεται τόσο στην καταστολή όσο και στην προληπτική εξουδετέρωση κάθε τι διαφορετικού, που μπορεί να απειλήσει την

κανονικότητά του. Έτσι, εισερχόμαστε σε ένα ατέρμονο κυνήγι μαγισσών ενάντια στον εσωτερικό εχθρό.

Οι κοινωνικές μειονότητες έρχονται στο επίκεντρο κυρίως σε περιόδους κρίσης ως ο εσωτερικός εχθρός, άλλες βιώνουν τη ρατσιστική βία των κρατικών μηχανισμών καθημερινά και άλλες την στοχοποίηση και την καταστολή. Οι καθημερινές δολοφονίες και βιασμοί στον φράχτη του Έβρου, τα ναυάγια στη μεσόγειο, οι εξαφανισμένοι και δολοφονημένοι μέσα στα Α.Τ. – κολαστήρια, το ξύλο στις συγκεντρώσεις απέναντι ακόμα και σε ομάδες του πληθυσμού που «χαίρουν της εκτίμησης των κυβερνώντων» όπως οι πυροσβέστες και οι υγειονομικοί, οι κάμερες που βρίσκονται παντού, οι μπάτσοι που βρίσκονται παντού ακόμα και μέσα στα πανεπιστήμια (για να θυμηθούμε και το πρόσφατο παράδειγμα με τα ΜΑΤ στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων), οι αγωνιστές που φυλακίζονται χωρίς στοιχεία, η κανονικοποίηση του ακροδεξιού λόγου, η μετατροπή όποιου αντιδράει σε εχθρό του έθνους, είναι μερικά μόνο παραδείγματα καταστολής, κρατικής δολοφονικότητας, προληπτικής αντι-εξέγερσης και προσπάθειας εμπέδωσης ότι η βία είναι κρατικό μονοπώλιο.

ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΗ

Η εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 άφησε, όμως, και μια τεράστια παρακαταθήκη για τις κοινωνικές αντιστάσεις των καταπιεσμένων, στα μάτια των οποίων φώτισε έστω και για λίγο η φλόγα μιας διαφορετικής κοινωνίας, χωρίς αρχηγούς και ηγέτες, χωρίς καταπίεση και ανισότητες, ακολουθώντας το νήμα όλων των σύγχρονων εξεγέρσεων. Η εξέγερση του Δεκέμβρη απέδειξε ότι η κοινωνία μπορεί να αντιπαρατεθεί στο μονοπώλιο της κρατικής βίας. Τα δύσκολα χρόνια που ακολούθησαν το 2008, με την οικονομική κρίση και την βίαιη φτωχοποίηση της κοινωνίας, οι οριζόντιες και αμεσοδημοκρατικές πρακτικές του Δεκέμβρη βρήκαν έδαφος σε λαϊκές συνελεύσεις, καταλήψεις, κολλεκτίβες, συλλογικές κουζίνες και σε κινήσεις αδιαμεσολάβητης αντίστασης απέναντι στο κράτος και το κεφάλαιο.

Η φλόγα του Δεκέμβρη, λοιπόν, δε σβήνει. Την βλέπουμε στα μάτια όσων αντιστάθηκαν εκείνες τις άγριες ημέρες, στα μάτια όσων συνέχισαν να αγωνίζονται και δεν παραιτήθηκαν, όσων ελπίζουν και ονειρεύονται ένα διαφορετικό αύριο. Η φλόγα αυτή μας δείχνει πώς να πορευτούμε στον αγώνα που δίνουμε καθημερινά ενάντια στην κρατική τρομοκρατία.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗ ΜΑΡΙΑΝΝΑ, ΤΟΝ ΡΩΜΑΝΟ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΩΝ

ΠΟΡΕΙΑ 6 ΔΕΚΕΜΒΡΗ, 18.00 ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ-ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ
(Ανοιχτή συνέλευση κάθε Πέμπτη στις 8μμ στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο
Αλιμούρα)

Ένα χειρουργείο για την ζούγκλα Λακαντόνα – Καμπάνια αλληλεγγύης στην αυτόνομη υγεία των Ζαπατίστας

«Δεν μπορείς να σκεφτείς την υγεία χωρίς να σκεφτείς το ποτάμι»

«Δεν μπορείς να σκεφτείς για την υγεία εάν δεν σκεφτείς τη μάνα γη. Αν αυτή δεν είναι υγιής, δεν υπάρχει υγεία. Έτσι, ξεκινάμε από εκεί, να γιατρέψουμε τη μάνα γη, να της αφαιρέσουμε τον πόνο, τις πληγές, την κούραση και την αρρώστια που κάποιοι λίγοι επέβαλαν στο σώμα της με χημικά, με

λιπάσματα, βιάζοντάς την για να βγάλουν περισσότερα κέρδη. Και λοιπόν… αυτό το ονομάζουμε "πρόληψη". Και αυτό είναι υγεία, όχι μόνο η θεραπεία με χάπια και φάρμακα…» (από μια συζήτηση με έναν σύντροφο λειτουργό υγείας, το 2008, στο καρακόλ του Οβεντίκ).

Τι είναι η Καμπάνια «Ένα χειρουργείο στη ζούγκλα Λακαντόνα»;

Η Καμπάνια ξεκίνησε από το Δίκτυο Europa Zapatista, ένα δίκτυο ευρωπαϊκών οργανώσεων, συλλογικοτήτων και ομάδων που είναι αλληλέγγυες με τις αυτόνομες εξεγερμένες ζαπατιστικές κοινότητες στη ζούγκλα Λακαντόνα και στα βουνά του νοτιοανατολικού Μεξικού, στην πολιτεία Τσιάπας.

Οι στόχοι της είναι:

-– Να εξασφαλίσει τα απαραίτητα για τον εξοπλισμό χειρουργικών αιθουσών στις ζαπατιστικές κλινικές και νοσοκομεία.

– Να διαδώσει τον αγώνα των ζαπατίστας για ολιστική υγεία για τους ιθαγενείς λαούς της Τσιάπας.

– Να γνωστοποιήσει τις πραγματικότητες, τις δυσκολίες και τα επιτεύγματα της οικοδόμησης αυτόνομου συστήματος υγείας, ανεξάρτητου από τις κυβερνήσεις, τις χρηματοδοτήσεις τους και τις πολιτικές τους.

Γιατί στην Τσιάπας;

Την 1η Ιανουαρίου 1994, οι ιθαγενείς λαοί της Τσιάπας στο νοτιοανατολικό Μεξικό ξεσηκώθηκαν ενάντια σε αιώνες καταπίεσης, ρατσισμού και βίας από τη μεξικανική κυβέρνηση. Από τότε στην Τσιάπας διεξάγεται ένας αμείλικτος πόλεμος.

Στη μία πλευρά αυτού του πολέμου βρίσκονται οι μεξικανικές κυβερνήσεις, ο ομοσπονδιακός στρατός, οι πολυάριθμες συμμορίες παραστρατιωτικών και ναρκεμπόρων, οι τσιφλικάδες και οι πολυεθνικές που θέλουν να λεηλατήσουν τον πλούτο της περιοχής

(η Τσιάπας είναι μια από τις πλουσιότερες πολιτείες του Μεξικού).

Από την άλλη πλευρά βρίσκονται οι εξεγερμένες **ζαπατιστικές κοινότητες** που αγωνίζονται να οικοδομήσουν την καθημερινότητά τους σύμφωνα με τις αρχές και τις αξίες τους, με σεβασμό στη φύση, τη μητέρα γη, τη ζωή και τον άνθρωπο. Ενάντια στον πόλεμο οικοδομούν μια κουλτούρα αντίστασης στην καπιταλιστική βαρβαρότητα. Χτίζουν καθημερινά το δικό τους σύστημα παραγωγής, τους δικούς τους τρόπους καλλιέργειας και διανομής των προϊόντων τους, το δικό τους σύστημα εκπαίδευσης, το δικό τους σύστημα υγείας.

Και γιατί να στηρίξουμε τους ιθαγενείς της ζούγκλας Λακαντόνα;

Ανάγκες για σχολεία, νοσοκομεία και γενικά βοήθεια υπάρχουν σε όλο τον κόσμο και αυξάνονται καθημερινά. Φτωχοί υπάρχουν σε όλο τον κόσμο. Γεννιούνται και δημιουργούνται καθημερινά όλο και περισσότεροι στην κοινωνία της βαρβαρότητας του κεφαλαίου που ζούμε. Ιθαγενείς –εντελώς ξεχασμένοι– υπάρχουν επίσης παντού. Και σχεδόν πάντα αντιμετωπίζονται σαν εξωτικά περίεργα φαινόμενα προς ανθρωπολογική παρατήρηση. Ή είναι αόρατοι και «ανύπαρκτοι» για την κοινωνία της ομογενοποίησης και της εκμηδένισης της διαφορετικότητας.

Το Δίκτυο Europa Zapatista δεν είναι ένα ανθρωπιστικό σωματείο

Δεν βοηθά τους φτωχούς –ιθαγενείς ή μη– με τα περισσεύματα των πλουσίων, με αντάλλαγμα την απενοχοποίηση των τελευταίων. Δεν είναι μια πολιτιστική ομάδα που προσπαθεί να βοηθήσει στη διατήρηση των παραδόσεων των ιθαγενών, όταν οι ίδιοι αδυνατούν να παραμείνουν στη ζωή.

Το Δίκτυο στηρίζει τους ιθαγενείς ζαπατίστας της Τσιάπας επειδή αυτοί οι ιθαγενείς εξεγέρθηκαν. Επειδή φώναξαν «Φτάνει πια!» στη μιζέρια, τον εξευτελισμό και την καταπίεση.

Επειδή δοκιμάζουν την εφαρμογή του συλλογικού τους οράματος

«εδώ και τώρα».

Επειδή τολμούν να ελπίζουν και επειδή ξέρουν να σιωπούν χωρίς να παύουν να αντιστέκονται.

Γιατί έχουν τη δύναμη να περιμένουν χωρίς να υποχωρούν, να μαθαίνουν από τα λάθη τους, να αμφισβητούν ακόμα και τις παραδόσεις τους, όσο κι αν επιθυμούν τη διατήρηση της συλλογικής μνήμης.

Και περισσότερο από αυτό: Επειδή οι εξεγερμένοι ιθαγενείς στα βουνά του νοτιοανατολικού Μεξικού μας δίδαξαν τι σημαίνει αξιοπρέπεια, τι σημαίνει ο αγώνας για ζωή. Μας ενέπνευσαν και συνεχίζουν να μας εμπνέουν να προσπαθούμε να χτίσουμε και εδώ, στις γεωγραφίες μας, ένα «εμείς».

Ονομάζουμε αυτή τη μορφή δράσης, αυτή τη μορφή αλληλοϋποστήριξης: πολιτική της αλληλεγγύης στην πράξη. Και είναι η απάντησή μας, ως Δίκτυο Europa Zapatista, στο ερώτημα «Γιατί στην Τσιάπας;»

Γιατί χειρουργείο;

Την εποχή της ένοπλης εξέγερσης των ζαπατίστας το 1994, ο θάνατος και η φτώχεια ήταν καταστροφικά για τα παιδιά των ιθαγενικών κοινοτήτων της Τσιάπας. Οι λεγόμενες ασθένειες της φτώχειας, όπως εντερικές, αναπνευστικές και επιδημικές λοιμώξεις, ο παιδικός υποσιτισμός, ο πυρετός και η διάρροια ήταν η καθημερινότητα των παιδιών, πολλά από τα οποία πέθαιναν λόγω έλλειψης ιατρικής περίθαλψης, ενώ το προσδόκιμο ζωής κατά τον τοκετό ήταν από τα χαμηλότερα στο Μεξικό.

Η περίπτωση της Πατρίτσια, ενός κοριτσιού πέντε χρονών, είναι παραδειγματική. Αφηγείται ο Εξεγερμένος Υποδιοικητής Μάρκος:

«*… εκείνη τη νύχτα ήρθε να με βρει ο σύντροφος Σαμουέλ, το κοριτσάκι του ήταν πολύ άσχημα. Φτάσαμε σπίτι του να τη δούμε, ψηνόταν στον πυρετό. Δεν είχαμε ούτε καν θερμόμετρο να δούμε τι πυρετό είχε, δεν ξέραμε καν τι είχε. Το μόνο που μπορέσαμε*

να κάνουμε ήταν να την βάλουμε στο ποτάμι, έτσι όπως ήταν, ντυμένη, μήπως και της πέσει ο πυρετός. Κι όταν γυρνάγαμε απ' το ποτάμι στο σπίτι, τα ρούχα της είχαν κιόλας στεγνώσει, τόσο ψηλός ήταν ο πυρετός. Άντεξε λίγες μόνο ώρες και μετά πέθανε… Μου πέθανε στα χέρια, για να το πω έτσι χωρίς περιστροφές. Και σαν την Πατρίτσια υπήρξε μια ολόκληρη γενιά κοριτσιών και αγοριών, μικρότερων από πέντε, που ξέμειναν στο δρόμο. Παράλογα, από αρρώστιες ιάσιμες που μπορούσαν να θεραπευτούν με οποιοδήποτε σκεύασμα…» (ΓουαδαλούπεΤεπεγιάκ, 15 Φεβρουαρίου του 2006).

Και ήταν γι' αυτό που, πρώτες οι γυναίκες ζαπατίστας, αποφάσισαν να πάρουν τα όπλα. Για να χτίσουν μια ζωή για τα παιδιά τους. Για να χτίσουν υγεία, εκπαίδευση και ζωή για όλα τα παιδιά των ιθαγενών.

Το αυτόνομο σύστημα υγείας

Σε αυτά τα τριάντα χρόνια οι ζαπατίστας κατάφεραν να δημιουργήσουν ένα σύστημα υγείας, εντελώς ανεξάρτητο από κάθε κυβερνητικό έλεγχο ή χρηματοδότηση. Έχουν αναπτύξει τις δικές τους αυτόνομες μορφές και δομές και έχουν καταφέρει να ασκήσουν κοινοτική και ολιστική υγεία σε διάφορα επίπεδα.

- Υπάρχουν επιτροπές υγείας σε όλες τις ζαπατιστικές ζώνες και κοινότητες. Το έργο τους είναι να υποστηρίζουν τους λειτουργούς υγείας, να προμηθεύονται φάρμακα και να οργανώνουν την εκπαίδευση.
- Χιλιάδες λειτουργοί υγείας έχουν εκπαιδευτεί (με τη στήριξη των ηλικιωμένων αλλά και με την υποστήριξη αλληλέγγυων γιατρών) και εργάζονται σε κάθε κοινότητα, χωρίς μισθό, στρατευμένοι στην υπηρεσία των κοινοτήτων τους.
- Υπάρχουν κέντρα υγείας και πρωτοβάθμιας φροντίδας σε όλες τις εξεγερμένες κοινότητες.
- Έχουν φτιάξει φαρμακεία και μικροκλινικές στα

κεφαλοχώρια κάθε ζαπατιστικής ζώνης, καθώς και κλινικές στα καρακόλ (με χώρους κλινικών μελετών, οφθαλμολογίας, οδοντιατρικής περίθαλψης, γυναικολογίας κ.λπ.), όπου χιλιάδες ιθαγενείς ζαπατίστας και μη ζαπατίστας προσέρχονται και λαμβάνουν ιατρική περίθαλψη.

- Δίνουν μεγάλη σημασία στην πρόληψη, αναπτύσσοντας εκστρατείες εμβολιασμού και προσπαθώντας να βελτιώσουν τη διατροφή και την υγιεινή. Με άλλα λόγια, επικεντρώνονται στην αλλαγή των συνηθειών του πληθυσμού.
- Έχουν αφιερώσει όλες τους τις δυνάμεις για την ανάκτηση της γνώσης παραδοσιακών πρακτικών και θεραπειών. Στην πραγματικότητα, σήμερα, χρησιμοποιείται ένα μείγμα δυτικών και παραδοσιακών φαρμάκων και μεθόδων για τη θεραπεία των ασθενών. Η χρήση των φαρμακευτικών φυτών, πέρα από την εξυπηρέτηση της θεραπείας, θεωρείται και ως παράγοντας αυτονομίας, διότι μειώνει την εξάρτηση από τις φαρμακευτικές εταιρείες.
- Έχουν καταβάλλει τιτάνιες προσπάθειες για τη μείωση της βρεφικής θνησιμότητας και της θνησιμότητας κατά τη διάρκεια του τοκετού. Σήμερα, υπάρχουν μαίες σε κάθε κοινότητα και η βρεφική θνησιμότητα στις αυτόνομες κοινότητες αποτελεί παρελθόν.

Παρ' όλα αυτά τα επιτεύγματα, υπάρχει πάντα έλλειψη υλικών, χρημάτων και εξοπλισμού. Οι ζαπατίστας ζουν σε έναν διαρκή πόλεμο και η οικονομία της αντίστασης δεν μπορεί πάντα να καλύψει όλες τις ανάγκες σε ευαίσθητους τομείς όπως η υγεία. Σήμερα έχουν ήδη σημειώσει πρόοδο στην κατασκευή κτιρίων και υποδομών για τη δημιουργία κλινικών με χειρουργεία και βρίσκονται στη διαδικασία εκπαίδευσης. Και θέλουν να κάνουν ένα βήμα ακόμα: «*Χρειαζόμαστε να εξοπλίσουμε διάφορες αίθουσες χειρουργείων. Υπάρχουν οι αδελφικά προσφερόμενοι "μαχαιρομπήχτες" (χειρούργοι), υπάρχουν οι υποψήφιοι χειρούργοι, υπάρχουν οι χώροι για να τα κατασκευάσουμε, υπάρχουν οι νέοι και οι νέες που είναι πρόθυμοι να μάθουν. Το μόνο που λείπει είναι ο εξοπλισμός…*» (Υστερόγραφο στο ανακοινωθέν *Μια Εξαιρετική Ιδέα*: https://shorturl.at/euQbQ).

Αυτό το βήμα είναι που θέλουμε να στηρίξουμε. Η ελληνική ομάδα Calendario Zapatista συμμετέχει ενεργά σε αυτήν την καμπάνια αλληλεγγύης.

Πώς μπορείτε να στηρίξετε την Καμπάνια «Ένα χειρουργείο στη ζούγκλα Λακαντόνα»:

– Οργανώνοντας εκδηλώσεις και δημόσιες παρουσιάσεις της Καμπάνιας.

– Ενημερώνοντας άτομα και συλλογικότητες που μπορεί να ενδιαφέρονται.

– Διαδίδοντας τις εκδηλώσεις και τις δραστηριότητες του Δικτύου Europa Zapatista.

– Επικοινωνώντας μαζί μας μέσω email: calendariozapatista@gmail.com

Ομάδα Calendario Zapatista

Πορεία 17 Νοέμβρη – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Ο κόσμος αλλάζει με Εξεγέρσεις και Ανυπακοή

Συνηθίζεται όταν ακούμε για την εξέγερση του Πολυτεχνείου το 1973 να δημιουργείται η εικόνα κάποιου γεγονότος μακρινού, που ανήκει σε μία άλλη τελείως εποχή, ενώ ουσιαστικά βρίσκεται μόλις 51 χρόνια πριν. Κι όμως, είναι ακριβώς αυτή η κοινωνική κίνηση ρήξης που δίνει το έναυσμα για ανυπακοή στην εξουσία στο σήμερα. Ιδιαίτερα, σε μία εποχή όπου μοιάζει όλο και πιο δύσκολο η ίδια η κοινωνία να φανταστεί τον εαυτό της σε μία διαφορετική -καλύτερη- θέση απ’ ότι τώρα, διαμορφώνοντας συνθήκες ήττας, ιδιώτευσης και εσωτερίκευσης όλων των χτυπημάτων από πλευράς εξουσίας.

Η ολομέτωπη επίθεση και επικυριαρχία Κράτους-Κεφαλαίου σε όλους τους τομείς της Ζωής έχει εμφυσήσει τον φόβο για οποιαδήποτε αντίδραση από την κοινωνική βάση. Μέσω της κρατικής καταστολής, του νομικού οπλοστασίου κι ενός ασφυκτικού καθεστώτος στα πλαίσια της πληροφόρησης και της “ειδησεογραφίας”, η Εξουσία έχει καταφέρει να φτιάξει έναν ανθρωπότυπο φοβισμένο, παραιτημένο, κλεισμένο στον εαυτό του και στο συνεχές άγχος της καθημερινότητας.

Το αυξημένο κόστος ζωής για βασικά αγαθά όπως η στέγαση, η ενέργεια και η τροφή, ο πόλεμος, η κλιματική κρίση, η έμφυλη βία και το καθεστώς εξαίρεσης παίρνουν τον χαρακτήρα κάτι φυσιολογικού, με τα οποία θα πρέπει να συμβιβαστούμε και να ζούμε μαζί τους. Η αύξηση στους λογαριασμούς ρεύματος τον επόμενο μήνα κατά 150%, από το καρτέλ της αγοράς πάνω στην διαχείριση της ενέργειας, η συνεχόμενη ανθρωποσφαγή στην Παλαιστίνη, οι 2 γυναικοκτονίες μόνο την τελευταία εβδομάδα και οι καταστροφές όπως πλημμύρες, πυρκαγιές, έχουν

συγκεκριμένους υπαίτιους και μάλιστα ολόκληρα κοινωνικά, πολιτικά και οικονομικά συστήματα και τρόπους οργάνωσης των ζωών μας.

Μέσα στη συνολική απάθεια-παραίτηση, στην εδραίωση ενός μπλοκ εξουσίας με όρους παντοκρατορίας και ολοκληρωτισμού (Νέος Ποινικός Κώδικας, Καταστολή, Δικαστική διαπλοκή, Μ.Μ.Ε.) έρχεται όλο και πιο έντονα η άνοδος του συντηρητισμού, της Ακροδεξιάς, ως αποτέλεσμα της απουσίας ενός εναλλακτικού πόλου. Αυτή τη διάλυση και συνθήκη εκμεταλλεύεται και η ίδια η Κυριαρχία, προκειμένου να επεκτείνει με χυδαίο, αρκετές φορές, τρόπο τον έλεγχο της στις ζωές μας. Μίας Εξουσίας που επικαλείται μία εθνική ενότητα, όποτε τα βρίσκει έστω και λίγο σκούρα, ενώ συμμετέχει παράλληλα και στους διεξαγώμενους πολέμους έχοντας τα χέρια της βαμμένα με αίμα, όπως στην σφαγή που διεξάγει το Ισραηλινό Κράτος στην Παλαιστινή και στη Μέση Ανατολή ή στην περίπτωση της Ουκρανίας.
Αν κάτι πρέπει να μας μείνει δεν είναι απλά κάποια γιορτή της αποκατάστασης μίας ψευδεπίγραφης δημοκρατίας, αλλά αυτή ακριβώς η συλλογική μνήμη και πράττειν της εξέγερσης, της διεκδίκησης και ανυπακοής. Διότι αυτά είναι που “σπάνε” την φαινομενική παντοδυναμία των δυναστών των ζωών μας.
Η κοινωνία, τα κινήματα, δημιουργούν τις δικές τους απελευθερωτικές δυναμικές, αδιαμελάβητα και εκτός των ορίων της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας, αποδεικνύοντας πως η μόνη πραγματική αντιπολίτευση είναι η ίδια η κοινωνία. Η κοινωνική αυτενέργεια, αλληλοβοήθεια και αυτοοργάνωση, όπως αναδείχθηκε στιςωπυρκαγιές και στις πλημμύρες(όπως και τώρα στη Βαλένθια), οι μαζικές απεργίες και πορείες για τα εγκλήματα του Κράτους και των εταιρειών, δείχνουν πως ο δρόμος της Αντίστασης χτίζεται συνεχώς κόντρα στη σιγή ιχθύος που προσπαθούν να επιβάλλουν.

Πορεία για την επέτειο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου: 17:00, Πολυτεχνείο-Α.Π.Θ.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Πορεία 17 Νοέμβρη (Ιωάννινα) – Χειρονομία – Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Επετειακό το κλίμα. Η 17η Νοέμβρη, είναι καταρχάς μέρα συνυφασμένη με τον αγώνα που έδωσε μια μερίδα κόσμου που δεν είχε συμβιβαστεί με την πραγματικότητα της καταστολής, της φτώχειας και του κοινωνικού ξεπεσμού , εν ολίγοις της χούντας. Άνθρωποι κατά βάση νέοι που στην συνέχεια πλαισιώθηκαν και από άλλα κομμάτια της κοινωνίας της Αθήνας, αλλά και άλλων περιοχών της Ελλάδας όπως τη Θεσσαλονίκη και τα Γιάννενα, αποφάσισαν πως οι ζωές τους δεν είναι για να χαραμίζονται από ανθρώπους που δεν δίνουν δεκάρα τσακιστή για τους ίδιους και σπέρνουν διχόνοια, βία και εν τέλει θάνατο σε κάθε τι διαφορετικό που δεν τους αρέσει ή που μπαίνει στο δρόμο τους. Εμάς όλα αυτά δεν μας φαίνονται τόσο ξένα ούτε παλιά ούτε αλλόκοτα. Ίσα ίσα, όταν το καλοσκεφτόμαστε, και η πραγματικότητα σήμερα πάνω κάτω ίδια είναι.

Στο εξωτερικό οι ένοπλες συγκρούσεις ήταν και είναι θεμα της επικαιρότητας. Γι’αυτό και η εξέγερση τότε διαποτιζόταν από αντιπολεμικά συνθήματα και κινητοποιήσεις. Εντελώς συμπτωματικά (;) τόσο το 1973 όσο και τώρα, ο Παλαιστινιακός λαός υφίσταται γενοκτονία από το κράτος του Ισραήλ. Ένας λαός που ξεκληρίστηκε, ξεκληρίζει με την σειρά του έναν άλλον, αποσπώντας του και την τελευταία σπιθαμή ζωτικού χώρου. Ακόμη και μια υποτιθέμενη εκεχειρία δεν θα αφήσει τίποτα πίσω της πέρα από συντρίμμια, ένα πεδίο τελείως αφιλόξενο για τον εξουθενωμένο, άλλοτε εκτοπισμένο και άλλοτε δολοφονημένο κόσμο της Παλαιστίνης.

Το ίδιο σκηνικό παρατηρούμε και στην Ουκρανία, εκεί όπου μια

πιθανή συμφωνία μεταξύ των δύο χωρών δυόμιση και πλέον χρόνια από την έναρξη του πολέμου εν μέσω εθνικιστικού παροξυσμού θα αφήσει πίσω της μια εξαθλιωμένη κοινωνία και μια χώρα μισή, με πόλεις εξαφανισμένες από τον χάρτη, και πολλούς ανθρώπους της νεκρούς. Κάτι παρόμοιο είχε συμβεί και ένα χρόνο μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου, όταν η μάχη μεταξύ δύο κρατών με φιλοδοξίες για επέκταση των συνόρων τους και ισχυρό εθνικό φρόνημα, αυτών της Τουρκίας και της Ελλάδας, άφησε πίσω της πολλούς νεκρούς και μία χώρα στα δύο, με την ευγενική συναίνεση της χούντας, μετά το αποτυχημένο πραξικόπημα που οργάνωσε. Τόσα χρόνια ύστερα, ακόμα να καταλάβουμε ότι ο σωβινισμός γεννά νεκροταφεία.

Στο εσωτερικό της χώρας, οι ανισότητες οξύνονται, η ολιγαρχία επιβάλλει μία καθημερινότητα αβίωτη, τα αστικά κέντρα αργοπεθαίνουν, οι μυρωδιές του καλοκαιριού έχουν δώσει την θέση τους σε αυτές της καμμένης παλέτας και του τηγανισμένου ηλιέλαιου.

Ο εθνικισμός παραμένει το καταφύγιο των ηλίθιων, ανθρώπων που δεν τους απέμεινε τίποτα στη ζωή τους για να είναι περήφανοι, για να βρουν κάποιο νόημα, πέρα απο την ιδέα μιας πατρίδας ενωμένης και μιας θρησκείας ακλόνητης, την ίδια στιγμή που στις κοινωνίες μας ο καθένας κοιτάει την βολή του και καταπατάει κάθε ιδέα στον βωμό της προσωπικής του ανέλιξης.

Ακόμα και τώρα επομένως, η ερώτηση παραμένει ίδια : Μέχρι πότε ρε μαλάκες; Μέχρι πότε θα δεχόμαστε να μας βαράνε στο δρόμο επειδή βγάλαμε βόλτα το παιδί μας, μέχρι πότε η αγαπημένη μας συνήθεια θα είναι να ψάχνουμε την τιμή ανά κιλό ενός προϊόντος στο σούπερ μάρκετ; Μέχρι πότε θα αναφωνούμε ευτυχισμένοι και ευτυχισμένες επειδή ο εργοδότης δέχτηκε να δουλεύουμε 40 ώρες την εβδομάδα για να μας δίνει 800€;

Αυτά και άλλα τόσα ερωτήματα λοιπόν που αναλογούν στην εποχή τους, έλυσαν οι φοιτητές που μπήκαν στο Πολυτεχνείο έτοιμοι να έρθουν σε σύγκρουση με το τέρας που ονομάζεται εξουσία, είτε έχει την μορφή του γραβατωμένου πολιτικού αρχηγού, είτε του

στρατιωτικού – εθνάρχη, είτε του επόμενου εκατομμυριούχου φιλάνθρωπου.

Οι κύκλοι βίας λοιπόν εσωτερικά και εξωτερικά δεν είναι για εμάς κάτι καινούριο. Όπως καινούρια δεν είναι και η αιτία τους, ολοκληρωτικά καθεστώτα, μεγάλες Ελλάδες/Τουρκίες/Ρωσίες, γενοκτονίες λαών με την πρόφαση της εθνικής άμυνας, φτώχεια και ανέχεια στα πλαίσια της εθνικής ανασύστασης και του κρατικού εκσυγχρονισμού. Με άλλα λόγια τα ίδια και τα ίδια.

Πορεία 17 Νοέμβρη | 18:00, Δόμπολη

51 χρόνια μετά θα πούμε κι εμείς τα ίδια :

ΚΆΤΩ Η ΕΞΟΥΣΊΑ ΚΆΤΩ ΚΑΙ ΤΑ ΚΡΆΤΗ

Χειρονομία – Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Για να κατεβάσετε την ανακοίνωση πατήστε εδώ 17N_2024

ΚΑΛΕΣΜΑ ΣΕ ΔΡΑΣΗ ΓΙΑ ΤΗ ΒΟΡΕΙΑ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΣΥΡΙΑ (POZABA) – Riseup4Rojava ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ

Από το βράδυ της 23ης Οκτωβρίου 2024, οι φασιστικές δυνάμεις του τουρκικού κράτους άρχισαν μια έντονη βομβιστική επίθεση στην ύπαιθρο, τα χωριά και τις πόλεις της βορειοανατολικής Συρίας. Το επίκεντρο των τελευταίων επιθέσεων ήταν η Rojava, αλλά στο στόχαστρο μπήκαν επίσης το Şengal και τα βουνά του νότιου Κουρδιστάν. Για άλλη μια φορά οι άνθρωποι ξύπνησαν με τον ήχο των βομβών να πέφτουν γύρω τους, ενώ οι εργάτες

βρέθηκαν να διακινδυνεύουν τη ζωή τους για να συνεχίσουν να παράγουν ζωτικής σημασίας προμήθειες για τον λαό. Δεκάδες πολίτες και εργάτες έχουν ήδη χάσει τη ζωή τους μαρτυρικά και ακόμη περισσότεροι έχουν τραυματιστεί σοβαρά. Τα χτυπήματα των μη επανδρωμένων αεροσκαφών κατέστρεψαν αρτοποιεία, σταθμούς βενζίνης και ηλεκτρικού ρεύματος. Τα κέντρα των Δυνάμεων Εσωτερικής Άμυνας (Asayîş) ήταν επίσης ένας άλλος κύριος στόχος, στον οποίο έχουν ήδη μαρτυρήσει αρκετά μέλη των δυνάμεων Asayîş. Η Τουρκία θέτει όλους τους κατοίκους της βορειοανατολικής Συρίας υπό πολιορκία. Η καταστροφή υπηρεσιών που διασφαλίζουν τη βιωσιμότητα της κοινωνίας δείχνει μια σαφή επίθεση στα επιτεύγματα του λαού που αυτοοργανώνεται.

Ο ρόλος των κρατών της Ευρώπης, όπως η Γερμανία, η Βρετανία, η Ισπανία και η Ιταλία, είναι σαφής. Όλα αυτά τα κράτη προμηθεύουν την Τουρκία με τα όπλα τα οποία και χρησιμοποιεί στη συνέχεια για να επιτεθεί στη βορειοανατολική Συρία και την επαναστατική κοινωνία εκεί. Η πρόθεσή τους είναι να επεκτείνουν την υποστήριξή τους προς την Τουρκία, όπως φαίνεται από τις πρόσφατες συζητήσεις μεταξύ και των πέντε κρατών για την αποστολή αεροσκαφών Eurofighter που κατασκευάζονται από την Airbus, την BAE Systems και τη Leonardo από την Ευρώπη στην Τουρκία.

Αυτές οι πιο πρόσφατες επιθέσεις έρχονται λίγο περισσότερο από ένα χρόνο μετά τις περσινές. Τον Οκτώβριο του 2023 η Τουρκία άρχισε να βομβαρδίζει κρίσιμες μη στρατιωτικές υποδομές. Οι επιθέσεις δεν σταμάτησαν μέχρι τον Ιανουάριο του 2024. Για να σταματήσουν οι επιθέσεις πρέπει να σταθούμε στο πλευρό του λαού της βορειοανατολικής Συρίας για την υπεράσπιση της δημοκρατικής και ισότιμης ζωής και του συστήματος που οικοδομείται εκεί, πρέπει να δώσουμε μια ισχυρή απάντηση αγωνιζόμενοι από κοινού και να ασκήσουμε αρκετή πίεση στο τουρκικό κράτος ώστε να καταστήσουμε πολιτικά αδύνατη την πραγματοποίηση περαιτέρω επιθέσεων. Για να το κάνουμε αυτό πρέπει να είμαστε οργανωμένοι.

Συμμετέχετε σε τοπικές δράσεις ή/και οργανώστε τις δικές σας,

αυτό είναι θεμελιώδες για να γίνει γνωστή η πραγματικότητα των λαών εκεί ώστε να επηρεαστούν τα κράτη και οι εταιρείες που είναι συνένοχοι στις επιθέσεις αυτές.

Καλούμε όλους τους φίλους και συμμάχους μας να μας ακολουθήσουν στους δρόμους.

Μαζί θα σταματήσουμε τις επιθέσεις στη βορειοανατολική Συρία και θα υπερασπιστούμε την επανάστασή μας!

Δίκτυο Riseup4Rojava

Διεθνής συντονισμός

ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΟΣΟ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΡΑΤΗ ΔΕΝ ΘΑ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΙΡΗΝΗ – ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΙΣΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Γιγαντοπανό που κρεμάστηκε στην Γέφυρα Τριανδρίας στον Περιφερειακό.
*Μία από τις θεματικές που θα συζητηθούν στα πλαίσια της 18ης Πανελλαδικής Συνάντησης της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης η οποία θα πραγματοποιηθεί στις **26-27/10** στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο «αλτάι» αποτελεί και αυτή του πολέμου.*
Αναπτύσσοντας την συγκεκριμένη πολιτική ατζέντα προχωρήσαμε σε ανάρτηση γιγαντοπανό σε διάφορα σημεία της πόλης.

Πιο συγκεκριμένα και η σχετική ανακοίνωση επί του πολέμου:

Συμπληρώνεται ένας χρόνος από την αρχή ενός νέου αιματοκυλίσματος στην περιοχή της Μέσης Ανατολής και πιο συγκεκριμένα της Παλαιστίνης, όπου τα τελευταία χρόνια το κράτος του Ισραήλ είχε δημιουργήσει μια καταπιεστική-εξοντωτική συνθήκη με ασφυκτική κρατική καταστολή, βασανιστήρια, εποικισμούς και θανατοπολιτική. Εδώ και ένα χρόνο η Μέση Ανατολή έχει βυθιστεί ακόμα περισσότερο στην ατέρμονη συνθήκη και "απάντηση" του Πολέμου.
Το Ισραηλινό Κράτος μέσα σε μία εθνικιστική, μιλιταριστική, αποικιοκρατική, πολεμοχαρή και επεκτατική έξαρση του λεγόμενου Μεγάλου Ισραήλ, όπως το χαρακτηρίζουν οι Αρχηγοί του, σφαγιάζει όσες περιοχές θεωρεί ως "εχθρούς" ξεκινώντας από τον στόχο της Παλαιστίνης, με πρόσχημα την εξόντωση της οργάνωσης της Χαμάς και συνεχίζοντας τις τελευταίες ημέρες στο Λίβανο, με πρόσχημα την εξόντωση της Χεζμπολάχ και αναλόγως σε Συρία και Υεμένη. Υποτιθέμενος στόχος είναι μία δήθεν απελευθέρωση της περιοχής από την θεοκρατία. Βασικός στόχος οι ίδιες οι κοινωνίες και οι κάτοικοι σε οποιαδήποτε όχθη κι αν βρίσκονται.

Παράλληλα, η λεγόμενη "Δύση" παρατηρεί, κλείνοντας το μάτι με δισεκατομμύρια στήριξης σε εξοπλιστικά ή συμμετέχοντας κιόλας στις σφαγές είτε με την άμεση συνδρομή είτε έμμεσα μέσω της διάθεσης βάσεων. Ενώ ο καθεστωτικός Τύπος της "Δύσης" δεν παύει να διαχωρίζει τους δολοφονημένους επιλεκτικά προβάλλοντας τους με βάση την εθνικότητα και το κράτος. Λες και οι σκοτωμένοι/ες, τραυματίες και εκτοπισμένοι/ες από την μία έχουν μεγαλύτερη βαρύτητα απ' τους/τις άλλους/ες.

41000+ νεκρούς/ές μετά, χιλιάδες τραυματίες και εκατομμύρια εκτοπισμένοι/ες αποτελούν την φρίκη και την ωμότητα που αποτυπώνεται σε αυτό που ονομάζεται πόλεμος. Όπως καταδεικνύει η συνεχιζόμενη και κλιμακώμενη εμπόλεμη κατάσταση σε Μέση Ανατολή αλλά και στην Ουκρανία, σε μια ήδη τεταμένη περίοδο, οι ισορροπίες ανάμεσα σε κράτη και τα συμφέροντα της κάθε οικονομίας αλλάζουν από μέρα σε μέρα. Οι πολεμικές συγκρούσεις

αυξάνονται και κανονικοποιούνται, ενώ παράλληλα τα ποσοστά της Ακροδεξιάς ανεβαίνουν παγκοσμίως. Η ακροδεξιά ρητορική έρχεται άλλη μια φορά να υποστηρίξει κράτη ανά τον κόσμο όσο ωθούνται σε εσωστρέφεια, προτάσσουν και εργαλειοποιούν την εθνική τους ταυτότητα και κυριαρχία ως προς τους πρόσφυγες και τον "Άλλο-Ξένο", κλείνωντας τα σύνορά τους, εξοπλίζοντας ακόμα περισσότερο τις κατασταλτικές τους δομές.

Ο πόλεμος εμφανίζεται υπέρμετρα και καθημερινά ως ρητορική αντιμετώπισης στα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης και προβάλλεται ως η πλέον κατάλληλη λύση για την διαχείριση εθνικών και κρατικών ζητημάτων. Με αυτόν τον τρόπο εδραιώνεται κοινωνικά ως αναγκαίος, ενώ νομιμοποιείται η θανατοπολιτική και η βαρβαρότητα του κράτους απέναντι σε αυτό που το ίδιο έχει ορίσει ως εχθρό. Η νομιμοποίησή του στην κοινή γνώμη αποτελεί βασικό κλειδί για την συνέχισή του, καθώς τα κατώτερα κυρίως κοινωνικά στρώματα είναι αυτά που χρειάζεται να τροφοδοτήσουν την πολεμική μηχανή, στο όνομα της εθνικής-εδαφικής κυριαρχίας ή αλλιώς της "εθνικής ενότητας". Η δημιουργία και η ενίσχυση μιλιταριστικών πρακτικών για την αντιμετώπιση του "εχθρού" γίνεται τόσο μεθοδικά, που η στρατιωτικοποίηση των κοινωνιών φαίνεται να αποτελεί μονόδρομο για την εκάστοτε Εξουσία.

Όσον αφορά την γεωγραφία της Ελλάδας, ιδιαίτερα μετά την πανδημία του Covid-19, η περαιτέρω στρατιωτικοποίηση σε διάφορους τομείς της ζωής είναι παραπάνω από φανερή, με την καταστολή να γίνεται όλο και πιο συχνή, όλο και πιο έντονη, όλο και πιο βαριά εξοπλισμένη. Βλέπουμε την αστυνομία και τον στρατό να ανανεώνονται διαρκώς τόσο σε δυναμικό όσο και σε υλικά, με το Κράτος να δαπανεί σε αυτά τεράστια ποσά, αποτυπώνοντας έτσι με ξεκάθαρο τρόπο τις προτεραιότητες του Κράτους. Πιο συγκεκριμένα, βλέπουμε την ΕΛ.ΑΣ. να στρατιωτικοποιείται περισσότερο και να εδραιώνεται η παρουσία της όσον αφορά την διαχείριση κάθε κρίσης κυβερνησιμότητας και "έκτακτης συνθήκης" όσον αφορά το κράτος και το κεφάλαιο. Παράλληλα, το ίδιο το Κράτος και το εφοπλιστικό Κεφάλαιο συμμετέχουν ενεργά στους διεξαγώμενους πολέμους παίρνοντας

ξεκάθαρη θέση με στόχο κοινωνίες διαλυμένες, εκτοπισμένους/ες και δεκάδες χιλιάδες νεκρούς/ές. Την ίδια στιγμή τα σύνορα της χώρας, από τον Έβρο ως το Αιγαίο, έχουν γίνει ένας μαζικός τάφος ανθρώπων που τρέχουν να γλυτώσουν από τον πόλεμο και τις συνέπειες του.

Μέσα σε αυτή την συνθήκη στεκόμαστε στο πλευρό των ξεριζωμένων αυτού του κόσμου. Μπροστά στις αποικιοκρατικές και ιμπεριαλιστικές βλέψεις και επιθέσεις ολόκληρης της "Δύσης", με πρόσχημα την άμυνα ενός πολεμοχαρούς κράτους στην περιοχή που εξυπηρετεί τα συμφέροντα του, να δομήσουμε ένα αντιπολεμικό κίνημα που θα αντιστέκεται στην εμπλοκή του ίδιου του Ελληνικού Κράτους στον πόλεμο, καθώς και στον περαιτέρω μιλιταρισμό και στρατιωτικοποίηση των ίδιων των κοινωνιών. Παράλληλα, οφείλουμε να δημιουργήσουμε αναχώματα στην άνοδο της Ακροδεξιάς και των εθνικιστικών κραυγών που αναδύονται και επωφελούνται από όλη αυτή την κατάσταση, στρέφοντας τις κοινωνίες προς τον κοινωνικό κανιβαλισμό, το μίσος για οτιδήποτε διαφορετικό, στην ομοφοβία, στον ρατσισμό και σε μία εθνική ομοιογένεια όπου κάθε διαφορετική φωνή θα εξουδετερώνεται στο βωμό της εθνικής ενότητας.
Η κοινωνική βάση είναι η πρώτη που θα χάσει από τον πόλεμο. Πρώτοι και πρώτες θα γίνουν κρέας για την πολεμική μηχανή και θα αφεθούν στη τύχη τους, όπως σε τόσες άλλες περιπτώσεις κρίσεων και καταστροφές (πυρκαγιές, πλημμύρες, Τέμπη) αλλά και στην ίδια την καθημερινότητα. Ενώ οι κοινωνίες εξοντώνονται στον πόλεμο, τα ίδια τα έθνη – κράτη και το κεφάλαιο αναπαράγονται από αυτόν: δημιουργούν τους ίδιους τους πολέμους με σκοπό την κάμψη κάθε αντίστασης και αμφισβήτησης στο εσωτερικό τους από την μία και με σκοπό το κέρδος από την άλλη.

Το μόνο μέρος που μπορούμε να πάρουμε είναι αυτό της αντίστασης στην θανατοπολιτική του κεφαλαιοκρατικού συστήματος και των πτυχών της και όχι η επιλογή κάποιου ιμπεριαλιστικού-κρατικού μπλοκ ή το τυφλό ρατσιστικό μίσος προς τους Μουσουλμάνους ή τους Εβραίους. Η Ιστορία, άλλωστε, δεν

γράφεται από την Εξουσία αλλά από τις ίδιες τις κοινωνίες. Να σταθούμε, δηλαδή, πραγματικά στο πλευρό των ίδιων των καταπιεσμένων, των από τα κάτω απέναντι στην ισοπέδωση και στην συνεχόμενη σφαγή.

– Λευτεριά στην Παλαιστίνη
– Αλληλεγγύη στον Παλαιστινιακό και Λιβανέζικο λαό
– Να σταματήσουν τα εγκλήματα πολέμου και ο ίδιος ο πόλεμος από το Κράτος του Ισραήλ
– Καμία συμμετοχή του Ελληνικού Κράτους στις σφαγές στη Μέση Ανατολή

– ΕΔΩ ΠΝΙΓΜΕΝΟΙ, ΕΚΕΙ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΕΝΟΙ
ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΞΕΝΟΙ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης